

ZUŠ TIŠNOV 70 VÝROČÍ ZALOŽENÍ

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA LET

Ještě jednou se dnes v seriálu k 70. výročí založení Základní umělecké školy Tišnov zastavíme u hudebního oboru. V minulém čísle jsme si sice představili celou řadu nástrojů, jejichž výukou se škola dlouhodobě zabývá, ale jeden důležitý umělecký projev jsme vynechali – totiž zpěv. Na svá pedagogická léta strávená s mnoha dětskými sbory proto zavzpomíná paní učitelka Božena Dozbabová a po ní i dvě její současné mladší kolegyně, věnující se pro změnu výuce sólového zpěvu. A protože obě jsou momentálně nejen členkami tišnovského učitelského sboru, ale především uznávanými pěvkyněmi na mnoha renomovaných scénách, přejdeme tím plynule ke vzpomínkám dalších absolventů (nejen z pěvecké branže), jejichž profesní stopa rozhodně přesáhla naše malé město...

kapitola

3

NEJKRÁSNĚJŠÍ HUDEBNÍ NÁSTROJ JE LIDSKÝ HLAS

uspořádal Václav Seyfert

BOŽENA DOZBABOVÁ

Zvuk dětského pěveckého sboru se mi vždy velmi líbil. Protože jsem vystudovala speciální pedagogiku, psychopedii, učila jsem nejprve ve zvláštní škole v Tišnově a i s těmito žáky jsme se zúčastňovali pěveckých soutěží; na krajské soutěži v Gottwaldově jsme dokonce porazili všechny konkurenty i z běžných základních škol.

Práci s dětskými sbory v tehdejší Lidové škole umění mi nabídla ve druhé polovině sedmdesátých let její ředitelka Jana

Jeden z řady pěveckých sborů tišnovské hudební školy dirigovaný Boženou Dozbabovou.

Foto: archiv paní učitelky

Pujmanová. Zkoušeli jsme na mnoha místech: v prostorách základní školy v dnešní Riegrově ulici, v gymnáziu, v budově č. 21 v Bezručově ulici i v samotných učebnách hudební školy – nejprve na náměstí Míru a pak už v současných prostorách v ulici Dvořákově. Během více než dvaceti let se pod mým vedením vystřídal v pěveckých sborech asi 900 dětí.

Celoroční plán obsahoval program pro jednotlivé věkové skupiny. Existovaly vždy dva přípravné sbory a jeden vyspělejší sbor. První skupinu tvořily děti od 5 do 12 let, vyspělejší žáci měli mezi 12 až 17 roky. Věkové kategorie se ovšem podle schopností dětí někdy prolínaly. Podstatnou částí výuky byla hlasová cvičení, která si žáci postupně „ordinovali“ sami, neboť pochopili, že se jim pak lépe zpívá. Návlek probíhal nejprve samostatně s jednotlivými hlasovými skupinami, hromadné zkoušky se konaly obvykle v sobotu. Během přípravy a při některých vystoupeních jsem sbor doprovázela na klavír sama, při závažnějších akcích či soutěžích se o to postarali buď bývalý ředitel Aleš Smíšek, učitelky Tamara Vašíčková či Marie Kučerová nebo také Tomáš Beran.

Využívala jsem metodickou literaturu týkající se dětského sborového zpěvu a navštěvovala školicí semináře jejích autorů, což byli například František Lýsek, Ivan Sedláček, Zdeněk Kaňák, Josef Kšica nebo Dalibor Spilka. Vzorem byl pro mne dětský sbor Severáček z Liberce, a to nejen co se týče jeho zvuku, ale také způsobem práce a vlastním uměleckým výkonem. Zpívali jsme díla prakticky všech slavných českých i slovenských autorů: Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka, Josefa Suka, Bohuslava Martinů, Josefa Bohuslava Foerstera, Eugena Suchoňe, Otmara Máchy, Aloise Háby, Václava Trojan, Ilji Hurníka, Petra Ebena i dalších, věnovali jsme se také latinským sborům, které složili Luco Marenzio, Jacob Obrecht či Orlando di Lasso.

Dětský sbor tišnovské hudební školy se zúčastnil mnoha soutěží, stali jsme se vítězi téměř všech krajských kol. Ráda vzpomínám na mnohá vystoupení například v tišnovské sokolovně, v brněnské pedagogické fakultě, ve slovenském družebním městě Modra (kde nadšení posluchači odnesli naše malé zpěváky přímo z pódia na ramenou). V Besedním domě v Brně jsme koncertovali společně se Sbohem moravských učitelek dirigovaným panem Aloisem Veselým. Slyšel náš sbor při soutěži v Tišnově a přizval nás pak k zajímavé spolupráci.

Práci s dětskými sbory jsem měla velmi ráda. Snažila jsem se u dětí vzbudit radost z hudby, prožívání prezentovaných děl, vytrvalost a odpovědnost při návleku. Vychovala jsem si i rodinnou nástupkyni: členkou dětského sboru byla také moje neteř Valinka, dnes Valeria Maťašová, sbormistryně a umělecká vedoucí Dětského sboru Brno vystupujícího v představeních brněnské opery.

IVANA PAVLŮ

V první řadě bych ráda poděkovala všem svým učitelům v ZUŠ v Tišnově, kteří mi pomohli rozvinout kladný vztah k hudbě a v podstatě tak nasměrovat můj profesní život. Takto mám to štěstí, že dělám práci, která je zároveň i mým koníčkem.

Mým prvním zážitkem spojeným se ZUŠ Tišnov byly přijímací talentové zkoušky na sólový zpěv, kam jsem přišla jako nepřípravená a značně nervózní devítiletá holčička. Tehdy, na otázku paní učitelky Dagmar Fišerové, co umím za písničku, jsem vykokta-

Ivana Pavlů na snímku Vojtěcha Káby.

Ivana Pavlů

vystudovala zpěv na Konzervatoři Brno, následovalo studium operního zpěvu na Hudební fakultě JAMU, absolventský koncert zde zrealizovala v dubnu loňského roku. Je laureátkou mnoha mezinárodních soutěží (Deutschlandsberg, Karlovy Vary, Olomouc, Hukvaldy a další). Hostovala v Mozartově Kouzelné

flétně na scéně Stavovského divadla v Praze, vystoupila v Bernsteinově Mši dirigované Oskarem Rózsou, spolupracuje s českými orchestry a barokními soubory. V Národním divadle moravskoslezském v Ostravě momentálně připravuje roli obchodnice s ptáky v opeře Bohuslava Martinů Julietta aneb Snář (premiéra je plánována na 11. dubna 2019).

la „Skákal pes přes oves...“. Nakonec jsme vybraly nějakou jinou a přijímací zkoušky jsem úspěšně složila. Na roky strávené v ZUŠ vzpomínám velmi ráda a především pak na práci s paní učitelkou Fišerovou, již vděčím za mnohé tehdejší úspěchy, ať už na pódii, či v soutěžích. Ten největší dík jí však patří za to, že mě připravila ke zkouškám na konzervatoř a tím pomohla nastartovat moji budoucí pěveckou dráhu. V ZUŠ jsem se také poprvé postavila s mikrofonem před kapelu, což byl pro mě nezapomenutelný zážitek. Nemohu také nezmínit hru na klavír, kterou jsem studovala u svého nynějšího kolegy Ladislava Havlíka, díky jehož průpravě jsem nyní schopná děti ve výuce na piano doprovázet. Velmi potěšující je také fakt, že jsem ve škole navázala přátelství, z nichž některá přetrvávají doposud.

Musím přiznat, že vrátit se po více než deseti letech do stejné třídy, ovšem ne před, ale za klavír v pozici pedagoga zpěvu, je velmi zvláštní pocit. Krásné vzpomínky se vracejí, a že jich je, a ty nové zase vznikají. Práce s „mými dětmi“, jak říkám svým žákům, mě moc baví a současně se zpíváním v divadle mě velmi naplňuje.

EVA ŠTĚRBOVÁ

Musím se přiznat, že do sólového zpěvu jsem chodit nechtěla. Stačilo mi, že jsem si zpívala doma v soukromí. Když jsem však nastoupila v deseti letech do Základní umělecké školy v Tišnově, díky mým úžasným rodičům, kteří ve mně dohromady s paní učitelkou Dagmar Fišerovou viděli potenciální zpěvačku, dostal můj život úplně jiný rozměr a otevřel se mi svět, o kterém se může mnohým jen zdát. Studium zpěvu v této škole, a později i klavíru ve třídě pana učitele Pavla Palkovského, bylo krásné a náročné zároveň.

Vzpomínám na cesty autobusem z Deblína do Tišnova, kde jsem si ještě přeříkávala jazykolamy, hodiny s paní učitelkou Fišerovou, kde jsme opakovaly několikrát úsek z písničky, která mi nešla, nebo nespočet besídek, koncertů či soutěží. Moje první soutěž byla v Modřicích a rodiče mi za výhru slíbili nafukovací

Eva Štěrbová.
Fotografie pochází z webových stránek interpretky.

Eva Štěrbová

je absolventkou Konzervatoře Brno (2009) a Janáčkovy akademie múzických umění v Brně pod vedením operní pěvkyně Natalie Romanové-Achaladze (2014). V současné době hostuje v Národním divadle Brno v inscenacích Její pastorkyňa, Dido a Aeneas, Nápoj lásky a Příhody lišky Bystroušky. S týmž divadlem byla v roce 2017 s inscenací Věc Makropulos na festivalech v Hongkongu a Šanghaji. Spolupracovala s dirigentem Jiřím Bělohlávkem a BBC orchestrem v Royal

Albert Hall v Londýně v koncertním provedení této opery. Stala se laureátkou mnoha soutěží a přehlídek, spolupracovala s Karlovarským symfonickým orchestrem, Kvartetem města Brna, Českým rozhlasem a Českou televizí.

růžové lehátko do vody. Já je tak moc chtěla, že jsem tu soutěž zkrátka vyhrála a postoupila do dalšího kola. Sice lehátko už dávno nemám, ale vzpomínky zůstaly a já jsem šťastná, že mi bylo dopřáno získat takovéto vzdělání, a to především díky paní Fišerové. Tato úžasná dáma odstartovala směr mého života. Dále moc ráda vzpomínám na Jitku Zavřelovou (která mě nejčastěji doprovázela na klavír), Jaroslava Halouzku (byl vždy přítomen jako odborný porotce na závěrečných postupových zkouškách), Ladislava Havlíka a jeho skvělou Ha-kapelku, Jana Daleckého (který stíhal při koncertech Ha-kapelky hrát a ještě k tomu fotit do školního archivu) nebo pana školníka Zbyňka Brázdu (u kterého jsem si vždy myslela, že učí nějaký nástroj, ale nikdy jsem nezjistila jaký).

Po mém studiu v Tišnově následovala Konzervatoř Brno a JAMU v Brně. Čas tak rychle utíká a přitom se zdá, jako by to bylo včera... Hned po studiích jsem debutovala v Janáčkově divadle Brno v inscenaci, kterou režíroval David Radok, a mohla jsem si zazpívat například v Hongkongu, Šanghaji nebo v Royal Albert Hall v Londýně pod taktovkou významného dirigenta Jiřího Bělohlávky a s BBC orchestrem.

Od září 2018 působím v ZUŠ v Tišnově jako učitelka sólového zpěvu. Troufám si říci, že se tu nic nezměnilo. Naše třída je ve stejném místě jako dřív a vypadá skoro podobně, jako když jsem tam docházela coby žačka. Jen se tu za mé nepřítomnosti prostrídalo mnoho dalších učitelů a žáků.

V paměti mi z tišnovských časů zůstala také jedna trošku nepřijemná vzpomínka, a sice koncert, kde jsem vystupovala jako klavíristka. Přišla jsem na pódium, zasedla ke klavíru a začala hrát. Po prvních dvou taktech jsem se zastavila a nevěděla, jak dál. Začala jsem tedy znova a stalo se to zas. Napotřetí se to opakovalo také a v první řadě nějaká malá holčička pronesla:

„Ona to asi neumí.“ Mě polil pot, ale řekla jsem si, že to dám! Napočtvrté jsem to konečně zahrála a byla jsem na sebe hrdá, že jsem z pódia neutekla. Dnes už se tomu jen směji a vyprávím to svým žákům jako příklad, že každý den není posvácení a člověk se nesmí vzdát bez boje.

BYLY TO ČASY, NA KTERÉ RÁDI VZPOMÍNÁME

uspořádal Václav Seyfert

ZUZANA A MARTINA RŮŽIČKOVY

Zuzana Dobešová

Mé vzpomínky na někdejší Lidovou školu umění jsou mlhavé a hlavně se necítím jako ta, co v oboru klavírním něco významného dokázala. Je fakt, že ve 13 letech jsem zahrála Ježkův Bugatti step, ale to byla spíš zásluha tatínka, který mě při studiu doma vedl... Jinak jsem zažívala při hodinách klavíru u profesorky Jany Pujmanové stejná muka při stupnicích jako snad většina

Zuzana a Martina Růžičkové při vystoupení skupiny Avocado v televizním Hudebním studiu M (1986). Fotografie pochází z archivu paní Jarmily Růžičkové.

Sestry Růžičkové

absolvovaly na brněnské konzervatoři obor sólový zpěv a klavír. Již před tím ale zpívaly v dětském pěveckém sboru Kantiléna a jako děti se rovněž „proslavily“ po boku Petra Jandy a skupiny Olympic v písničce Samá voda, přihořívá, která vyhrála jedno z kol soutěže Písničky pro Hvězdu. V roce 1986 se staly součástí folkrockové skupiny Avocado, která získala řadu ocenění, vystupovala v televizi a na festivalu Bratislavská lýra 1989 porazila v písničkové soutěži mimo jiné i tehdy začínající Kollerovu Lucii. Jako vokalistky se podílely na prvním albu tria Baláž-Střihavka-Pavlíček, spolupracovaly s mnoha dalšími brněnskými rockery i jazzmany (Daniel Forró, Synkopy, Bromův orchestr a jiní). V neděli 17. února 2019 bude mít Avocado po mnohaleté pauze koncert v brněnské Staré Pekárně.

mých vrstevníků (vyjma géníů typu Igor Ardašev). Naštěstí paní profesorka při mých hodinách občas volávala synu Jiříkovi, co má po škole doma dělat, nebo současně řešila ne jeden problém z moci úřadu ředitelky, takže většinou mé stupnice přešla, aniž viděla můj namnoze chybný prstoklad. Pokud si vzpomínám, měl fyzický básník Petr Váša kdysi písničku „Hodiny u klavíru“, kde ty utrápené dětské pocity vyjádřil velice trefně.

Nejhorší pro mě byla vystoupení v sokolovně nebo klubu pro důchodce, kde s Jiřinkovou či Luisinou polkou sice oko možná suché nezůstalo, ale mé trémou vždy ledové ruce mistra Smetanu jistě nepotěšily... Proto jsem vždycky radši zpívala!

Tak a včikaj mudrui, jak by řekl můj profesor stréc Rudolf Zavadil na konzervatoři, který mě měl z obligátního klavíru a myslím, že ty stupnice jsem u něho nedohonila. I po letech si vzpomínám na dechaře, kteří letěli z jeho hodin ze třídy hned za notami! Ještě že byli Ruda s mým tatínkem Josífkem takoví přátelé, jinak bych letěla taky. Nakonec si vybavuji, že jsem při závěrečných zkouškách II. cyklu na lidušce vystříhla z paměti toho Ježka (docela obtížný part, kdo ho zná) a při Bachově dvojhlase fuze jsem něco zkonila... a dostala nakonec celkově za 2.

Ať je to ale tak nebo onak, vždycky to byly krásné časy, na které budu s láskou vzpomínat.

Martina Fialová

Když jsem si přečetla, co napsala sestra, musím říci, že moje vzpomínky jsou obdobné. Žádný jiný silný zážitek nemám než ty nervy ze stupnic a jiných technických cvičení. Dokonce i v Avocado, když jsem byla nucena hrát na klávesy, abychom měli barevnější zvuk, jsem si ty koncerty vůbec neužila, protože jsem byla ve stresu, abych všechno zahrála bez chyby. Prostě to zpívání bylo i pro mě vždycky lepší.

LIBOR MAŠEK

Myslím, že celé to začalo už v mateřské škole. Jednoho dne přišla sympatická paní učitelka, která se hned posadila k pianinu. Zpívali jsme písničky, vím jen, že to bylo zábavnější než s tetami ze školky. Krátce nato mí rodiče obdrželi sdělení, že jsem projevil určité hudební nadání a že bych mohl být přijat do tišnovské lidušky. Už nevím, zda to rozhodli víc rodiče nebo snad i trochu já. Každopádně se dohodlo, že „kluk bude do té hudebky chodit a uvidíme“. A brzy se kupoval klavír.

Mojí první učitelkou byla tehdejší ředitelka Jana Pujmanová. Docela často odbíhala řešit něco po škole a já si mohl hrát, co jsem chtěl. A ještě jsem v její nepřítomnosti zvedal telefony a důležitým hlasem odpovídal, že to určitě vyřídím, spolehněte se...

Nedílnou součástí muzikantství je hudební nauka, bez ní to dost dobře nejde. Úplně první hudební slabikář mne a moje spolužáky učila ta sympatická paní ze školky, Hana Bahenská. Bylo to i stejně zábavné. Třeba barevné magnety ve tvaru not, které se s mlasáním přisávaly k plechové tabuli pokreslené notovými osnovami (jak to, že nespádnou?). Další „naukáři“ už byli drsnější, dávali i nečekané písemné testy. Pan učitel Lavička nám jednou pustil nahrávku, která mě naprosto uhranula. Šlo o Musorgského Obrázky z výstavy, ovšem ne v originální klavírní podobě ani v Ravelově symfonické instrumentaci. Autorem této nahrávky byl japonský génius elektronické hudby Isao Tomita. Předě mnou se v tom oka-

Libor Mašek na snímku Michala Adamovského.

Libor Mašek

vystudoval na konzervatoři hru na violoncello, na JAMU si k tomu přidal navíc varhany, varhanní improvizaci a řízení sboru v oboru duchovní hudba. Od začátku studií začal objevovat svět tzv. staré hudby, nejprve v souboru Telemann Baroque Collegium, později v Cappelie Apollinis. V roce 2003 se stal členem souboru Collegium 1704, často účinkuje i s dalšími soubory.

Je členem Rejchova kvarteta, specializujícího se na hudbu raného romantismu. Jako varhaník působí v kostele sv. Antonína v pražských Holešovicích. Vyučuje na Pražské konzervatoři a na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity Brno. Je též nadšeným badatelem, zabývá se prepisem starých hudebních pramenů do současné notační podoby. Takto zrekonstruoval už stovky děl, zejména Jana Dismase Zelenky.

mžiku otevřel zcela nový, fantastický svět jiných zvukových barev. Tato iniciace zapříčinila můj celoživotní zájem o elektroakustickou a experimentální hudbu. Je to výborný kontrast proti čistě akustickému světu staré hudby, ve kterém se pohybuji profesně. Ještě jednoho učitele hudební nauky chci jmenovat, a to Jaromíra Škárů. Když zjistil, že se hlásím k přijímačkám na konzervatoř, vzal si mě do parády a nahustil do mě teorie, co se jen vešlo.

Nechodil jsem jen do klavíru, zkusil jsem si hned čtyři nástroje. Nejprve to byly bicí nástroje, ty jsem později vyměnil za klarinet. Skoro celý školní rok se vše vyvíjelo slibně, tenhle nástroj se mi líbil a já už fantazíroval, jak jednou třeba zasednu do řad Brněnské filharmonie. Jenže přišla polovina května a s ní moje pylová alergie. Kdo by chtěl klarinetistu, který bude každoročně skoro dva měsíce mimo provoz. A tak jsem se dostal k violoncello a opět k té sympatické a znovu zábavné Haně Bahenské. Paní učitelka v hodinách říkala: „Já vždycky základy učím mrňata a tobě už je 11 let. Tak ti nesmí vadit, když budu říkat, že máš mít prstíčky zabalené, jako bys držel jablíčko...“ Myslím, že s tím se moje pubertální já ještě popasovalo, horší bylo, když jsem po vstupu do třídy nafasoval manikúrové nůžky a byl odkázán ke koši. Občas se stávalo, že moje nehty byly prostě delší a navíc obohacené o vzorky zeminy z Květnice, přes kterou samozřejmě vedla jediná rozumná cesta ze školy.

Pokud poslechl jedné Tomitovy desky nastartoval můj zájem o elektronickou hudbu, pak vznik školního cellového tria měl stejný dopad na moje další aktivity na poli komorní hudby. Naše trio nastudovalo řadu skladeb, s nimi absolvovalo několik soutěží a dovezlo i nějaká ocenění. Krátce po skončení jedné soutěže oslovila naše paní učitelka předsedu soutěžní komise, významného brněnského skladatele Pavla Blatného. Posteskla si nad nedostatkem originální literatury pro naše trio a požádala jej

o skladbu. A on skutečně brzy napsal opus pro tři violoncella. To už bylo nakročení do velkého světa hudby.

Od paní učitelky Bahenské jsem dostal nejen kvalitní technický základ, ale vzbudila ve mně i radost z muzicírování, chuť hledat nové věci. Tímto směrem pokračovalo moje studium na konzervatoři a JAMU. Brzy jsem klavír vyměnil za varhany a zkoušel, co vydrží uši tišnovských farníků a později také nervy mého profesora varhanní hry na akademii.

Přeji tišnovské ZUŠ při jejím výročí vše dobré: hlavně ať se nikdy neztratí to tvůrčí přátelské prostředí, které podporuje a rozvíjí zdravou muzikalitu. Potvrzuje to velké množství bývalých absolventů, kteří se rádi vrací ke svému studijnímu oboru. Byť třeba jen ve formě skvělého koníčku nebo se svými dětmi, které se tak často stávají novými žáky.

IGOR MICHALÍK

Ač je to s podivem, tak ani nevím, jestli jsem vůbec absolventem tišnovské Lidové školy umění. Jisté je, že jako šestiletý jsem začal docházet do třídy pana Josefa Cecavy, nejprve jsem hrál na zobcovou flétnu, a když mně vyrostly druhé zuby a měl jsem změnit nástroj, tak bylo nasnadě hrát na trubku jako téměř všichni žáci pana Cecavy. Vzpomínám si, že mě pan učitel každou hodinu nechával zkoušet hrát na trubku, ale nešlo mně to. Na trubku jsem nevyhloupl ani tón. V té době již hrál můj bratr Jiří ve školní dechovce na lesní roh a já si ho jednou doma půjčil a k mému překvapení jsem byl schopen zahrát hned celou stupnici. Bylo rozhodnuto: začal jsem hrát na hornu. Téměř okamžitě jsem se stal členem školní dechovky, se kterou jsme odehráli spoustu vystoupení a soutěží. Byl jsem tak dobrý začátečník, že mně na jednom vystoupení řekli: „Dělej, že hraješ na playback, jsi tu do počtu.“ Byla to legrace, ale já se nechal strhnout bryskní polkou a hrál, ale zcela mimo tóninu i rytmus, prostě mimo mísu. Všichni byli naštvaní, že jsem jim to zkazil – a příště jsem hrál na velký buben...

Zúčastňoval jsem se i sólových soutěží, kde jsem končil v krajském kole. V osmé třídě jsem přestoupil do LŠU v Kuřimi, kde jsem opět docházel do třídy pana Cecavy, který tam byl tehdy ředitelem, a Karla Nováka, člena Státní filharmonie Brno. Připravovali mě na přijímací zkoušky na Vojenskou konzervatoř v Roudnici nad Labem, kam jsem ale nebyl pozván na talentové zkoušky a nezbylo než nastoupit na učiliště TOS Kuřim, kde jsem strávil rok. Následující rok jsem úspěšně složil talentovou zkoušku na Konzervatoř Brno a zúčastnil se Ústředního kola soutěže LŠU v Uničově, kde jsem obdržel třetí cenu.

S panem Josefem Cecavou jsem se setkal ještě jednou už jako student 2. ročníku Brněnské konzervatoře, kde on jako začínající profesor založil žesťový kvintet, jehož jsem se stal členem a byl jsem jím po celou dobu mých studií. Sluší se poděkovat touto cestou panu Cecavovi za ta dlouhá léta, která se věnoval nejen mně. Myslím, že to byla umělecky plodná doba, kdy právě s žesťovým kvintetem Brněnské konzervatoře jsme sklízeli úspěchy nejen v Čechách, ale i v zahraničí. A to měl dva členy z Tišnova, syna Aleše a mě.

Nic mladého umělce neformuje více než první setkání s hudbou a učitelem. Proto bych rád popřál tišnovské hudební škole, ať má stále skvělé pedagogy, a mladým začínajícím umělcům doporučuji „cvičit, cvičit, cvičit a hlavně vytrvat!“

Igor Michalík (stojící vlevo) hraje i v místním kvintetu Tišnovské žesť. Foto z archivu Městského kulturního střediska Tišnov.

Igor Michalík

v roce 1994 absolvoval konzervatoř a zahájil studium na JAMU. Už během studií se stal členem orchestru Janáčkovy opery, poté i orchestru operety Zemského divadla Brno. V roce 1999 vyhrál konkurz do Státní filharmonie Brno, kde momentálně působí už dvacátou sezónu s jednoroční přestávkou – v roce 2001 získal angažmá v Libanonském národním symfonickém orchestru v Bejrútu. Během svého uměleckého života se setkával s mnoha významnými osobnostmi, ať už to byli Yehudi Menuhin, Charles Mackerras, Libor Pešek, Petr Altrichter, Dagmar Pecková, Pavel Šporcl či Radek Baborák, ale třeba také Gustav Brom nebo Karel Gott. Zahrál si v nejlepších koncertních sálech Evropy, Japonska, Číny, Libanonu a Ománu a také ve Vatikánu několik metrů od papeže Jana Pavla II.

ZUŠ TIŠNOV
ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA

"Slatě
s námi"

OSLAVY 70. VYROČÍ ZALOŽENÍ

www.zustisnov70.cz

